

A Lepnuma piemēri

❖ Lucifers

- Ja runājam par lepnumu, mums jārunā par to, kurā šis jūtas pirmo reizi dzima: Lucifers. Viņš nolēma neapmierināties ar savu stāvokli, bet vēlējās tikt paaugstināts augstākā amatā. Laika gaitā viņš vēlējās kļūt tik augsts, ka gribēja ieņemt paša Dieva troni (Jes. 14:12-14).
- Mēs esam „mantojuši” vēlmi darīt to, kas mums patīk, iegūt to, ko vēlamies, un sasniegt pozīcijas, kas ļauj mums iegūt slavu vai bagātību. Tas ir tas, ko mums piedāvā pasaule! (1.Jņ. 2:16).
- Bet ne visas ambīcijas ir lepnums. Gandarījums par veiksmīgu bērnu vai personīgās ambīcijas ne vienmēr ir neveselīgs lepnums.
- Svarīgi ir atcerēties, ka mūsu īpašumi, prasmes un sasniegumi nenodrošina mūsu vērtību. Lepnums ir atteikšanās godāt Dievu par to, ko Viņš dara mūsu dzīvē.

❖ Jēzus mācekļi

- Viņi bija pavadījuši vairāk nekā trīs gadus kopā ar Jēzu. Viņš tikko bija nomazgājis viņu kājas un stāstījis par Savām asinīm, kas tiks izlietas par visiem. Tomēr, vakariņojot, viņu saruna nebija saistīta ar to: kurš no viņiem būs lielākais? (Lk. 22:24).
- Viņu lepnība lika uzskatīt, ka viņi ir pelnījuši atrasties pirmajā vietā. Viņi nesaprata savu jūtu nopietnību. Viņu lepnums Dievu attālināja no viņu sirdīm.
- Jēzus runāja tieši: „Es Esmu starp jums kā tas, kas kalpo” (Lk 22:27). Citiem vārdiem: ja tu gribi būt liels kā tavs Skolotājs, kalpo citiem.
- Mūsu lepnums saka, ka esam pelnījuši, lai citi mums kalpotu (mēs esam labāki par viņiem). Mums ir nepieciešama Dieva žēlastība, lai kļūtu par pazemīgiem kalpiem.

B Pazemības piemēri

❖ Muitinieks

- Farizejs stāstīja Dievam par saviem labajiem darbiem un nopelniem. Bet Jēzus teica, ka Viņš „lūdza sev”, nevis Dievam (Lk. 18:11-12). Tas ir pilnīgs pazemības piemērs.
- Muitinieks Dievam lūdza palīdzību, jo apzinājās savu grēcīgumu (Lk. 18:13). Pazemīgs Dieva priekšā, viņš „atgriezās mājās attaisnots”, jo „katrs, kas pats sevi paaugstina, tiks pazemots, bet kas pazemojas, tiks paaugstināts” (Lk. 18:14).
- Patiesa pazemība sākas tad, kad atzīstam savus grēkus un lūdzam Kristus palīdzību. Tad...
 - (1) Neuzskatīsim citus par zemākiem (Fil. 2:3)
 - (2) Nemeklēsim sabiedrības atzinību (Lk. 14:7-11)
 - (3) Ļausim citiem mums izrādīt atzinību (Sak.v. 27:2)
 - (4) Saņemsim Dieva žēlastību (Jēk. 4:6)
 - (5) Parādīsim šo žēlastību citiem (1. Pēt. 4:10)

❖ Mozus

- Mozus tika audzināts kā nākamais Ēģiptes faraons. Viņš bija lielisks stratēģis un ļoti inteliģents cilvēks (Ap.d. 7:22). 40 gadu vecumā viņš nolēma visu to atmet un pievienoties savai tautai (Ebr. 11:24-25).
- Viņš bija atbrīvotājs! Viņa spēcīgā roka atbrīvos viņa brāļus! Liela kļūda. Dievs nevarēja viņu izmantot, kamēr viņš bija tik lepns.
- Vēl četrdesmit gadi kopā ar Dievu tuksnesī padarīja viņu par ļoti pazemīgu cilvēku (4. Moz. 12:3). Tagad Dievs viņu varēja izmantot, lai sūtītu mocības, šķērsotu jūru, saņemtu desmit baušļus, runātu ar Dievu vaigu vaigā, sistu pa klinti... Viņš pat varēja pazemīgi pieņemt sodu par savu lepnumu, savu augstprātību, kad sev piešķīra sev nopelnus par to, ko darīja (4. Moz. 20:10-12).
- Mozus piemērs mums parāda, ka pazemība mūsos neparādās spontāni, bet mums katru dienu jālūdz Dievam, lai Viņš mūs piepilda ar pazemību.

❖ Jēzus, pilnīgais paraugs (perfektais)

- Nevienš šajā pasaulē nav bijis – un nekad nebūs – tik dižens kā Jēzus pirms Savas iemiestošanās. Viņš atteicās no visa mīlestības dēļ pret mums. Šāda pazemojuma priekšā palikt niecīgam viss, kas mums pieder, kas mēs esam vai kas mēs varam kļūt, tā ir liela pazemība.
- Jēzus atteicās no Debesīm, lai mirtu par cilvēci, cerībā, ka mēs sapratīsim Viņa žēlastības piedāvājumu un atsauksimies uz viņa aicinājumu veidot attiecības ar Viņu (Fil. 2:5-8). Tas, bez šaubām, ir perfekts pazemības piemērs.
- Sekojiet Viņa piemēram, „nekā kaut ko darīt strīdā vai iedomībā, bet pazemībā, uzskatot viens otru augstāku par sevi, nevis domātu tikai par savu labumu, bet domātu arī par citu labumu” (Fil. 2:3-4).